

Estland-Rusland

Zeemansgraf

Arme Pietje heeft opnieuw een attack gehad en zijn tweede pootje werd ook gevoelloos. Met twee lamme pootjes kon hij niet meer klimmen en viel steeds van zijn stokje. Na twee dagen viel hij definitief op zijn rug. Riens en Ineke hebben hem daarop een waardig zeemansgraf gegeven, maar missen hun kleine maatje meer dan ze dachten

van 31 juli tot 26 augustus 2002

Narva-Yysuu (Estland)-St. Petersburg (Rusland)

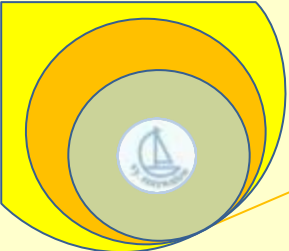
We hebben jullie de vorige keer verlaten toen we in Narva-Yysuu lagen. In eerste instantie waren we wat teleurgesteld omdat daar geen jachthaven was, we hadden verwacht. Nu, achteraf kunnen we vertellen dat we daar toch een leuke tijd hebben gehad. De mensen van de werf waren erg aardig en vriendelijk. In de 6 dagen dat we daar hebben gelegen, zijn we regelmatig met de bus naar Narva gereisd om daar boodschappen te doen en te internetten.

De stad Narva (80.000 inwoners, waarvan 85% Russisch is en 3% Estlands) is een grensplaats tussen Estland en Rusland en daar zien we voor het eerst een hele echte grensovergang. Rijen auto's en voetgangers staan voor de slagboom te wachten tot ze na strenge controle, auto voor auto door mogen rijden. Dit is aan de Russische kant erger dan aan de Estlandse kant. Narva is van oudsher een grensplaats omdat de rivier de Narva een natuurlijke grens vormt.

Uit vroeger tijden stamt dan ook nog een schitterende door de Denen gebouwde burcht met slotgracht (soortgelijk aan de burcht in Kalmar in Zweden) aan de rivier. In de hoogste wachttorens van deze burcht, "de Lange Jan", is een museum gevestigd, die de geschiedenis van de burcht en de plaats Narva weergeeft. Aan de Russische kant van de rivier, recht tegenover de burcht staat een heel mooi en redelijk goed bewaart gebleven fort. Dit fort konden we slechts op afstand bewonderen want ons visum is alleen geldig voor St. Petersburg en niet voor andere Russische steden, helaas! Ons visum is geldig van 1 augustus tot 15 augustus.

Even omvaren...

Omdat de afstand van Narva-Yysuu tot St. Petersburg ongeveer 100 mijl is, willen we op woensdagmiddag 31 juli vertrekken. We komen dan mooi de eerste augustus in St. Petersburg aan en kunnen optimaal gebruik maken van het visum.

Op dinsdag regelen we met de havenmeester dat we voor vertrek op woensdag water kunnen laden. Woensdag om 10 uur komt er naast de boot een vorkheftruck gereden en op de lepels van de truck staat een grote vierkante plastic bak waar ons water inzit. Hoog op de lepels tanken we met een dun slangetje op zwaartekracht 300 liter water en na 2 uur is onze tank vol. Helaas zijn we vergeten deze activiteit op foto vast te leggen! Na het water tanken moeten we alleen nog uitklaren uit Estland en daarvoor komen de heren van de borderguards om 1 uur bij ons aan boord.

Dan blijkt dat we onze uitgezette koers naar St. Petersburg niet mogen varen omdat we de officiële route moeten volgen. We moeten eerst 40 mijl terug langs de Estlandse kust tot Kunda en vandaar Noord varen tot we bij de officiële shipping-lane zijn. Door deze shipping-lane oostwaarts te volgen, kom je dan in St. Petersburg. Deze route is totaal 100 mijl langer dan die wij uitgezet hebben. Gelukkig is het een mooie dag, de weersvoorspelling is goed en we hebben alle tijd.

We gaan er gewoon een gezellige 2-daagse tocht van maken, dan maar een dag later in St. Petersburg. Alleen hebben we onze contactpersoon Vladimir Ivankiv al gemaild dat we de eerste augustus aan zouden komen, wat nu niet lukt, helaas.

Aankomst St. Petersburg

We hebben beide dagen heerlijk kunnen zeilen maar de laatste 8 uur voor aankomst moeten we de motor gebruiken in verband met weinig tot geen wind. In het donker om 0.30 uur varen we langs het eiland Kronstadt waar tegenwoordig ook een paspoortcontrole punt zit.

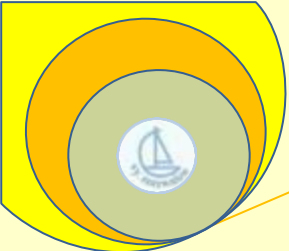
In het donker is daar echter niets van zien en besluiten we door te varen om de paspoortcontrole in St. Petersburg te doen samen met de douaneformaliteiten. Als we ongeveer 1 mijl voorbij Kronstadt zijn komt er een klein marine achtig bootje met geel zwaailicht en sirene op ons af. In het bootje zitten 3 mannen die in het Russisch (wat we helaas niet snappen) het een en ander proberen duidelijk te maken. Engels spreken ze niet, roepen ze.

We zijn een beetje terughoudend want we zien niet duidelijk wat voor soort bootje het is en alle drie de mannen dragen alleen een korte broek en hebben ontbloot bovenlijf, dat kan niets officieels zijn in onze ogen. Toch komen ze bijna naast onze boot en maken duidelijk dat we terug moeten en hen moeten volgen, wat we dan maar braaf doen.

Als we na 10 minuten aan een kade aan moeten leggen zien we daar het gebouw van de paspoortcontrole. Riens gaat met onze paspoorten en crewlist naar het gebouw, blijken ze daar ook erg slecht Engels te praten. Als blijkt dat wij geen Estlanders zijn (wat ze eerst dachten) maar Nederlanders (1 man komt naar de boot en vraagt welke kleuren onze vlag heeft en wil dat ook zien!), wordt de stemming gelijk vriendelijker en blijken ze ineens wel een mondje Engels te spreken.

Onze papieren zijn in orde en we mogen we doorvaren. Maar nu we toch aan de kant liggen en het nog steeds donker is, krijgen we toestemming om te blijven liggen tot de ochtend. Nu kunnen we nog even een dutje doen voor we verder gaan.

's Ochtends om 8 uur nemen we contact op met Vladimiren vertellen dat we om ongeveer 11 uur bij de Passengers terminal zijn. Hij zal ons daar opwachten en helpen met de formaliteiten bij de customs. Als we eindelijk om 12 uur aankomen, worden we hartelijk verwelkomd door Vladimir. Voor de customs moeten wat formulieren ingevuld worden en Vladimir belt ze om te komen. Na 1 uur is alles geregeld en kunnen we naar de Central River Yacht Club (CRYC) varen.

In deze CRYC is door Vladimir een plaatsje voor ons geregeld. Hij zal ons daar opwachten. Om bij de jachthaven te komen, moeten we een stuk varen wat op onze kaart niet duidelijk is aangegeven. We kunnen de detailkaart van Vladimir gebruiken en komen na 1½ uur veilig aan. Als we afgemeerd zijn worden we door Vladimir rondgeleid.

Vergane glorie

De "Central River Yacht Club", is speciaal gebouwd voor de Olympische spelen van 1980. Van afstand ziet het clubgebouw, geflankeerd door de 5 Olympische ringen, er fantastisch uit. Het gebouw is ontworpen als een afgeknotte piramide waarbij de begane grond en eerste verdieping voor een deel opengewerkt zijn waardoor er terrassen en veranda's ontstaan. De met licht basalt afgewerkte havenkom zou plaats kunnen bieden voor circa 200 jachten. Met 20 hekboeien tegenover de steigers zal het vandaag echter niet zo'n vaart gaan lopen.

Eenmaal aan de wal verzet je elke volgende stap iets voorzichtiger om de vermolmde steigerplanken te ontlopen en niet in de grote gaten tussen de restanten te vallen. Op weg naar het clubgebouw volgen we het pad dat in de loop van de tijd door het kniehoge onkruid is gebaad in de richting van de trappen die naar het eerste bordes leiden. De oorspronkelijke hoofdingang is dichtgespijkerd en de grote glazen puien zijn zo lang niet schoongemaakt dat ze een ondoorzichtige wand zijn gaan vormen. Met de roestsporen die tussen de witte verfbladders over het beton lopen, maakt het gebouw een verlaten indruk.

Vladimir verontschuldigt zich voor de toestand waarin dit 22 jaar oude gebouw zich bevindt en bereidt ons voorzichtig voor op de toestand die we binnen gaan aantreffen. Via een hoge onverlichte betonnen gang komen we in een grote hal waar een in tweeën gesplitste trap toegang geeft tot een volgende hal op de eerste verdieping. Elke vorm van versiering of meubilair is verdwenen maar met wat verbeelding kun je nog voorstellen hoe fantastisch dit er ooit uit heeft gezien. Op de eerste verdieping gekomen staan we in een rechthoekige zaal waar een glazen wand uitzicht biedt over het haventerrein. In het diffuse licht dat door de vervuilde glaswand valt zien we dat de achterwand nog steeds gesierd wordt door een topografische kaart van het Russische deel van de Finse golf.

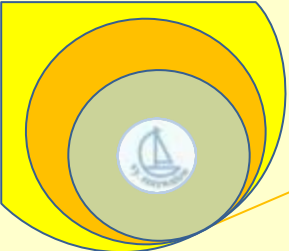
Het massieve parket waar we over lopen is in de loop van de jaren wat gaan wijken en diepe sleepsporen herinneren aan zware meubels die de zaal ooit gesierd hebben. Er wordt een deur van het slot gehaald en wij ontvangen de sleutel van het vroegere herentoilet dat ook twee douches (waarvan er 1 werkende is overgebleven) bevat. Dit worden onze privé douches zoals een Amerikaans schip de beschikking heeft gekregen over de voormalige "dames douches". Weer buiten wennen we weer even aan het felle zonlicht.

Helaas hebben we vergeten van de haven en gebouwen fotos te maken.

Op verkenning in St. Petersburg

Het is zaterdagmorgen en langzaam wordt het drukker in de haven. Een groot aantal van de boten is eigendom van de jachtclub. Elk clublid is ingedeeld op één van de boten en kan zich bij toerbeurt inschrijven als bemanning.

Opvallend is de vriendschappelijke stemming in de haven en het enthousiasme waarmee de schepen vaarklaar worden gemaakt. Grote picknick manden worden aan boord gesleept waarbij ook de vloeibare versnaperingen niet ontbreken. De vier schepen die we zien vertrekken voor een dagje zeilen doen dat vanaf de hekboei geheel op zeil.

Estland-Rusland

Ondanks de geringe wind maar voor weinig snelheid kan zorgen zie je dat iedereen er toch zin in heeft en echt geniet van de dag. Zelf gaan we vandaag op stap met Vladimir. Hij zal ons een snelle sightseeing per auto geven van St. Petersburg. Hierna kunnen we zelf bepalen waar we wat meer tijd willen besteden of welk museum we willen zien.

Het worden 6 leuke leerzame en gezellige uren samen met Vladimir die ons kriskras de stad doorsleept. Aan het eind van de toer zijn we helemaal murw van alle informatie die we kregen. We zijn blij dat we weer aan boord zijn zodat we alle informatie kunnen verwerken.

Zondag zijn we samen op verkenning gegaan. Per Russische trolleybus (5 roebel/pp per rit =15 Eurocent) naar het centrum van de stad, de Nevski Prospect de winkelstraat van St. Petersburg. Ook op zondag zijn de winkels hier open en het is een gezellige drukte, heel anders dan bij ons op zondag in de stad!

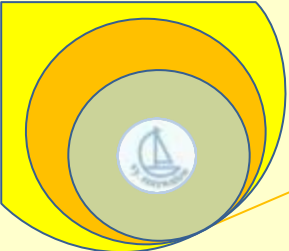
's Avonds laten we ons onderdompelen in een "Folk show". In Groningen zouden ze het "Op Roakeldais" noemen maar dit is dan op een kozakse leest geschoeid. Deze show wordt gegeven in het Nikolayevsky Paleis.

De buitenkant wordt nog volop gerestaureerd. Eenmaal tussen de steigers door gekropen komen we in een schitterend paleis waar vanuit een grote hal met goudgekleurde kroonluchters de marmeren trappen naar de zaal leiden. Het theaterpersoneel is in barokstijl gekleed en leidt de gasten in de juiste richting.

Door het feit dat we erg vroeg zijn (de eersten) komt dat ontzettend leuk over. Een kwartier later zijn we omgeven door dikbuikige Japanners en bejaarde Nederlanders weer helemaal met beide benen op de grond. De show zelf is een verzameling van Kozakse volksdansen met wat muzikale hoogstandjes zoals zingende zagen en xylofoons van houtblokken. Op zich allemaal wel aardig maar een beetje veel van hetzelfde.

De pauze brengt verlichting want er staat champagne en kaviaar voor de gasten klaar.

Als de Japanse eetmachine de tafels met hapjes achter zich heeft gelaten, krijgt heeft het begrip "verschroeide aarde" een nieuwe dimensie. Champagne gaat er bij hen echter niet in dus maken we van de nood een deugd. Ook hier zou je kunnen zeggen "op zich wel aardig maar een beetje veel van hetzelfde".

Verkeerde bus

Na de voorstelling wandelen we op ons gemak terug naar de Nevsky Prospect waar bus nr. 7 bijna direct komt voorrijden. Een mazzeltje zeggen we nog, tot de bus afwijkt van de route die we gewend zijn. Bus nr. 7 blijkt niets te maken te hebben met trolleybus nr. 7.

Tegen de tijd dat we er van overtuigd zijn dat de bus echt een andere route rijdt en niet is ingezet om een straatopbreking te omzeilen, zijn we in een aardig eind verder. Dan de bus maar uit en dezelfde in tegengestelde richting nemen naar het startpunt.

Eenmaal uit de bus zijn we toch wel een beetje in een gribus terechtgekomen waar we in ons stappak erg afsteken. Onder een straatnaam bordje vergelijken we het cyrillisch schrift teken voor teken met de kaart om uit te vloeien waar we nu precies zitten. Het is nog heerlijk zacht weer en om het "sitting duck" gevoel in deze buurt kwijt te raken gaan we lopen.

We komen door delen van St Petersburg waar we nog niet geweest waren met onze gids. Stevig doorstappend in de zwoele avondlucht krijgen we de smaak te pakken. Uiteindelijk lopen we helemaal door naar de jachthaven in plaats van ergens op een bushalte te wachten op een bus die na 23.00 "onregelmatig" rijdt.

Hermitage

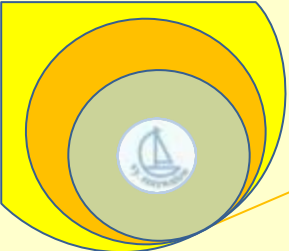
De volgende dagen bezoeken we een aantal musea en hebben veel gewandeld in deze schitterende stad waar je niet uitgekeken raakt.

We hebben Vladimir gevraagd om ons door de Hermitage te gidsen. De Hermitage is een ongekenne uitgestrektheid, bestaande uit het winterpaleis aan de Neva met vele aan- en bijgebouwen. In principe bestaat het museum uit 6 afdelingen; de primitieve culturen, klassieke oudheid, de Oriënt, munten, Russische cultuur en de Westerse kunst.

Omdat we weten dat er na 4 intensieve museumuren een uitgebreide gaapcyclus bij ons in gaat treden, hebben we Vladimir gevraagd zich te richten op de Hermitage als paleis en de grote (en kleine) Hollandse en Vlaamse Meesters. Aldus geschiedde en hoe.

Aangekomen bij de Hermitage, zien we een 5-voudige rij potentiële bezoekers van circa 500 meter lengte die met een vastbesloten blik hun kaartjespositie hebben ingenomen. De vrouw van Vladimir had echter al iets bekokstoofd met een wachtcommandant. Vladimir zoekt hem op, geeft hem een (waarschijnlijk gevuld) handje en vervolgens worden we meegetroond naar een ingang bestemd voor groepen zoals van de cruises, verzorgde reizen etc.

Estland-Rusland

De rij wachtenden is hier mogelijk nog langer, maar diep doordringende blikken van de wachtcommandant naar de man aan de deur resulteren in het ontsluiten van de gelederen en wij worden als een groep van 2 met gids naar binnen geschoven.

Met het gevoel dat we allemaal gelijk zijn, doch enkelen van ons soms iets gelijker betreden we de Hermitage. Vladimir start een stoelendans tussen de diverse zalen, gebouwen en bijgebouwen. Ziet hij aankomen dat zich ergens te veel mensen verzamelen dan troont hij ons via mooie corridors naar de punten die we, buiten ons verlanglijstje, absoluut niet mogen missen.

"De jongen" van Michelangelo, op een prominente plaats in een schitterende zaal, is daar één van. Troonzalen, staatszalen, concertzalen, Tsaarlijke badkamers, corridors behangen met gobelins en vele ruimtes met hun eigen plaats in de geschiedenis worden doorkruist.

Na het uitzicht op de poort waardoor de Bolsjewieken het paleis bestormden, doen we een derde poging om de Hollandse meesters te

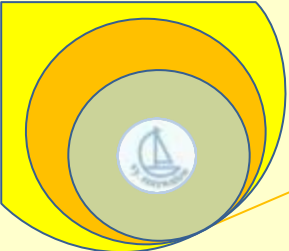
bewonderen. Op dat moment zijn er geen grote groepen in de zalen en hebben we bijna een uur dat we ongestoord kunnen genieten van de oude meesters.

We worden stil van de Rembrand's, de Ruysdeal's, de Breugels, de Potters, Vermeer's en vele anderen. Niet alleen qua inhoudelijke

schoonheid maar ook de ongelofelijke aantallen waarmee Hollandse en Vlaamse meesters hier hangen blijft ons verbazen. De belichting is niet overal even mooi gekozen en sommige schilderijen zijn achter niet-ontspiegeld glas gezet, maar het blijft een adembenemende verzameling.

De verborgen schatten, de kunstschaten die na de tweede wereldoorlog in handen van de staat zijn achtergebleven en waarvan de eigendomsrechten nog steeds aangevochten worden.

Er zijn ook enkele tentoongesteld en stonden uiteraard op het "mustlijstje" van Vladimir. Totaal versleten en geheel suf gekeken verlaten we de Hermitage in de loop van de middag. Buiten is het nog steeds dringen geblazen, maar je moet er wat voor over hebben vinden we.

Ballet

Voor de dinsdagavond hebben we kaarten kunnen krijgen voor een balletuitvoering. Keurig in het pak in de bus naar het schitterende Alexandrinsky Theater aan de Nevsky Prospect. Alleen al het theater is de moeite van een bezoek waard. Het Boris Eifman ballet laat in een schitterende uitvoering het verhaal zien van "Red Giselle", een ballerina die ten onder gaat in de culturomwenteling tijdens de Russische revolutie. Op muziek van Tchaikovsky, Schnittke en Bizet en met een schitterende decorbehandeling laat de uitvoering een diepe indruk achter. Als we na de voorstelling 70 minuten op de stadsbus wachten, is het enthousiasme voor de avond iets bekoeld maar we hadden het voor geen goud willen missen.

Kennismaking met Russen

Wanneer we een paar dagen in de haven liggen zonder aanstalten te maken direct weer verder te reizen, overwinnen langzaam meer mensen hun eerste schroom om gewoon te vragen wat ze willen weten.

Zo leren we Victor Bitchcof kennen die allerlei vragen had over de boot. Later onder een biertje vertelt hij een aantal jaren in de VS doorgebracht te hebben voor zijn bedrijf en bleef hangen toen dat failliet ging. Van huis uit was hij scheepsbouwkundig ingenieur (met licenties voor nucleaire onderzeeërs) die veel veiligheidschecks heeft moeten doorlopen voor hij naar de VS mocht. Eenmaal in de VS kwamen de checks een beetje komisch op hem over want er was absoluut niemand geïnteresseerd in hetgeen hij zou kunnen vertellen.

Alle technische details waren bekend en gewoon opvraagbaar in de bibliotheek. Victor heeft een fascinerende kijk op de verhouding tussen Rusland en de oude Baltische staten. De mensen in de staten weten eigenlijk niet wat goed voor ze is. Als deel van Rusland hadden ze meer mogelijkheden dan nu ze zelfstandig zijn.

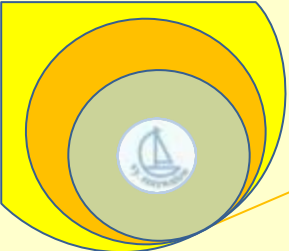
Voorzichtig brengen we het idee te berde dat een vogeltje zich zelfs in een gouden kooitje toch nog opgesloten voelt. Ook dat er in de loop van de jaren toch ook een hoop mensen uit die staten "verdwenen" zijn. Ook hier zitten we op het verkeerde spoor, want alle misdaden zijn niet door Russen begaan maar door Kaukasiërs, Oekraïners of andere niet-Russen.

Buiten de politieke zaken kunnen we wel aardig met Victor opschieten. Hij weet veel te vertellen over het dagelijks leven voor de gemiddelde Rus, laat ons diverse Russische biertjes proeven (het is af en toe wel afzien hoor die contacten) en introduceerde de koude Borjscht (een soort koude bietensoep met bieslook).

Russische markt

Op een avond neemt hij ons na werktijd mee naar de lokale markt om groente, vis, honing en speciale Russische koekjes in te slaan. De prijsonderhandelingen worden door Victor gevoerd (hoewel de meeste producten van een kg prijs waren voorzien. Bij vragen over de producten fungeerde hij als een voortreffelijke tolk. Na een bezoekje aan een kraam met circa 30 soorten honing die bijna allemaal geproefd moesten worden vóór we uiteindelijk een pondje mochten kopen, plakten onze kaken bijna aan elkaar.

Uiteraard komen we weer met veel meer terug aan boord dan we van plan waren. Het stukje zalm dat op de markt niet eens zo groot lijkt blijkt na opdeling in moten goed te zijn voor vier x 2 riante porties en we prijzen ons dan ook weer gelukkig met het vriezertje.

Nog meer bezoek

Op een (even geen kerken of musea) middag klopt Maxim, begeleidt door Svetlana, aan omdat ze toch wel heel nieuwsgierig zijn naar de boot. Zelf maken ze deel uit van de bemanning voor een verenigings tweemaster.

Hun schip is van Poolse afkomst (14,50m) en in redelijk uitgewoonde staat. Aan dek en in de kajuit doen ze diverse ideeën op voor de restauratie van hun schip. Bij een tegenbezoek maken we nog kennis met Lena. Aanvankelijk verlopen de gesprekken wat moeizaam omdat alleen Maxim wat gebrekkig Engels spreekt en daarnaast een handje vol Duits van vaders kant.

Eenmaal terug bij ons aan boord halen de beide dames ook het ver weggezakte Engels tevoorschijn en ontspint zich toch een leuke conversatie. Beide dames blijken toch wat Engels geleerd te hebben in het verleden, maar moeten een schroom drempeltje over voor dat weer tevoorschijn komt.

Lena blijkt een (onduidelijk) bedrijf te runnen als manager (in Nederland zouden we in stille aanbidding alles direct verwezenlijken wat haar brein ontspruit) en Svetlana verzorgt de engineering voor het trolleybusbedrijf. Nu begrijpen we de treurige staat van de bussen want al die mannen blijven alleen maar dromerig naar Svetlana staan kijken. Maxim heeft de kunstacademie gevolgd en restaureert nu schilderijen voor diverse musea.

Omdat er hier nogal wat eindjes aan elkaar geknoopt moeten worden, vertellen we niet dat we aan het freewheelen zijn maar houden de oude dienstverbanden nog even aan.

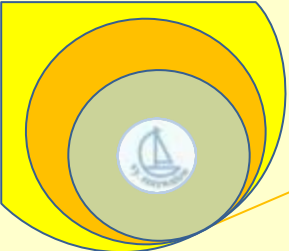
We moeten Maxim ervan overtuigen geen Amerikanen te zijn omdat Riens voor een Amerikaanse oliemaatschappij werk(te). Er bestaat weinig begrip voor de houding van de gemiddelde Amerikaan ten opzichte van de Russische maatschappij. Het ijs breekt pas goed als we duidelijk maken dat we nooit oordelen in een beter of slechter dan, maar juist heel open geïnteresseerd zijn in hoe mensen leven of zaken aanpakken op hun eigen manier onder de actuele omstandigheden. Het wordt gezellig en we moeten allemaal op de foto om deze avond te herinneren.

Het wordt een lange avond. Victor komt afscheid nemen, Vladimir (ons contact en gids) komt afrekenen en de afspraken voor de customs en immigration maken.

Als we net op het punt staan naar bed te gaan, nodigt de crew van een 65 jaar oud houten jacht ons uit voor een borrel. Eerder die week hebben we een paar dove timmerlieden van de naburige werf voor motorboten aan boord gelaten omdat ze geïnteresseerd zijn in de afwerking van onze boot. Wij worden vervolgens weer uitgenodigd om de motorboot waarop zij aan de afwerking bezig zijn te bekijken en daar ontmoeten we de ontwerper van die boot.

Deze ontwerper nodigt ons nu uit voor de borrel. We hebben aan dek nog wel een kwartiertje zitten bomen over het onderhoud van klassieke schepen maar hebben de borrel afgeslagen met het oog op de lange dag die we morgen tegemoet zullen gaan.

Op de terugweg? Of hoe zit het nou?

Voor we aan het uitklaringsritueel met de instanties gaan beginnen (ieder op zijn eigen locatie) wordt er eerst nog even getankt bij een bunkerboot. Bij de tankstations hadden we al gezien dat benzine en diesel hier zeer laag geprijsd zijn. Ondanks dat olie ingevoerd moet worden, valt het waarschijnlijk onder de primaire levensbehoeften en wordt laag belast. We tanken dan ook voor een absoluut laagterecord van 7,5 Roebel= 25 Eurocent per liter. Uiteraard vertrekken we met diesel tot in de ontluchtingspijp van de tank.

Met het verlaten van Kronstadt, een fortificatie voor St-Petersburg waar de laatste onduidelijke officiële uitklaringsrituelen worden verricht, komen wij beiden tot een hele leuke ontdekking. Hoewel we nu het meest oostelijke punt van deze tocht achter ons gelaten hebben, worden we niet bevangen door het gevoel op de terugweg te zijn. De ommekeer in levenshouding wordt langzaam zichtbaar, we gaan

niet terug, we gaan verder.

Zelfs op punten waar we eerder geweest zijn gaan we niet terug, maar verder op deze schitterende tocht.

___/___